

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9264 af 15/02/1995 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-14-95 om kontanthjælp - behandlingsudgift - dobbelt husleje - rimelig begrundet enkeltudgift

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21706-93

Ankestyrelsens principafgørelse O-14-95 om kontanthjælp - behandlingsudgift - dobbelt husleje - rimelig begrundet enkeltudgift

Resume:

Ved vurderingen af, om der var grundlag for at yde hjælp kunne der kun medtages udgifter til den bolig, der på ansøgningstidspunktet tjente som bolig for familien. Der kunne således ikke tages hensyn til udgifterne vedrørende en tidligere bolig.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

10-06-2009

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 1024 af 13. december 1994 - § 46a

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var fraskilt og havde to mindreårige børn, boede indtil 1. august 1991 i ejerbolig i A kommune, hvorefter hun flyttede til lejerbolig beliggende i B kommune, hvor hun havde fået arbejde.

Ejerboligen havde været sat til salg fra midten af maj 1991, uden at det var lykkedes at få den solgt. Efter råd fra ejendomsmægleren blev det ikke forsøgt at udleje boligen.

På grund af sygdom søgte ansøger i januar 1992 og senere B kommune om hjælp til forskellige ydelser i henhold til bistanndslovens § 46 a.

Kommunen gav afslag på ansøgningen under henvisning til, at ansøger havde en normal lønindtægt, og at problemet var, at hun fortsat betalte til 2 boliger.

På grund af sygdommen blev ansøgeren opsagt fra sit arbejde og flyttede pr. 1. januar 1993 tilbage til boligen i A kommune.

Ankenævnet pålagde B kommune at godtgøre ansøger de udgifter, hun havde haft til de ansøgte behandlinger m.v.

Ankenævnet begrundede afgørelsen med, at størrelsen af det månedlige nettobeløb måtte henføres til det væsentlige rentefradrag, der var forbundet med bevarelsen af den tidligere bolig, hvorfor udgifterne til denne ejendom skulle medtages ved beregningen af ansøgers rådighedsbeløb. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøger kunne anses for selv at have haft mulighed for at afholde de ansøgte udgifter.

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af, om udgiften til en fraflyttet bolig var en rimelig fast udgift, der skulle indgå ved trangsvurderingen i bistanndslovens § 46 a.

Afgørelse:

Hjælp i henhold til bistandslovens § 46 a til behandlingsudgifter forudsætter, at pågældende ikke selv kan anses for at have midler til at afholde udgifterne.

Ved vurderingen heraf indgår de af familiens faste udgifter, der efter en konkret vurdering af familiens forhold kan anses for rimelige i bistandslovens forstand.

Ankestyrelsen fandt, at der ved denne vurdering som udgangspunkt kun ville kunne medtages udgifter vedrørende en bolig, der på an søgningstidspunktet tjente som familiens faste opholdssted.

Ankestyrelsen fandt herefter ikke, at ankenævnet havde haft fornødent grundlag for at pålægge kommunen at medtage udgifterne vedrørende familiens tidligere bolig ved vurderingen af, om de økonomiske forudsætninger for at yde hjælp til transbestemte ydelser i henhold til bistandsloven var opfyldte.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen særlig vægt på, at den tidligere bolig på ansøgningstidspunktet havde været sat til salg gennem længere tid, og at det - uanset ejendomsmæglerens rådgivning - var ansøgers afgørelse, at boligen ikke skulle forsøges udlejet, således at de faste udgifter derved kunne være forsøgt nedbragt.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.

Ankestyrelsen tog ikke ved afgørelsen nærmere stilling til, hvorvidt de øvrige betingelser for at yde hjælp til den ansøgte behandling kunne anses for opfyldte.